

na správné důvody napadených rozsudků, které opírají se o rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ve Vídni čís. 787 sb. Nowakovy. Dovolatelka hledí dovoditi, že ono rozhodnutí má docela jiný skutkový základ. Ale tomu tak není. I tam i v tomto případě byla zřízena akciová společnost s kapitálem méně než polovičním, než jak udáno v prospektu, na jehož základě učiněny byly upisovací přihlášky. Nezávažno jest, šlo-li tehdy o úpis jedné a jde-li nyní o úpis 600 akcií a zda ve vídeňském případě celý kapitál 280.000 Kč byl splacen, kdežto v souzeném případě značná část kapitálu akciového kryta byla prohlášením firmy V., které prý bylo fingováno. Ani tímto jednáním zakladatelů a firmy V., směřovavším prý na oklamání úřadů, nemůže býti založen závazek žalovaného. Soudové nižších stolic rovněž správně dovodili nezávažnost toho, že žalovaný původně odpíral splacení akcií z jiného důvodu, než nyní činí, jakož i nerozhodnost té okolnosti, že v upisovací přihlášce nebylo výslovně řečeno, že se klade podmínka, by akciový kapitál činil 3.000.000 Kč. Osudy společnosti, která se ustavila za jiných podmínek, než které vykazovaly upisovací přihlášky, a případné ohrožení její finanční základny nedotýká se žalovaného vůbec. Jak vykládati jest § 6 druhý odstavec akciového regulativu, rovněž správně dovodil odvolací soud. Dovolatelka též vytýká, že žalovaný, byv pozván k účastenství na ustavující valné hromadě, měl se tam dostaviti a své zájmy hájiti. Ale v té pouhé okolnosti, že se nedostavil, nelze dle § 863 obč. zák. spatřovati jeho souhlas s jakoukoliv odchylkou od upisovacích podmínek. Správně praví žalovaný v dovolací odpovědi, že z této příčiny nemohou mu býti vnuceny podmínky, k nimž předem nepřistoupil.

Z uvedeného jest konečně patrné, že důvěra žalovaného v údaje prospektu, jenž byl integrující součástí upisovací přihlášky, o výši kapitálu není, jak dovolatelka míní, jen pouhou pohnůtkou k úpisu, která by dle § 901 obč. zák. neměla právního významu.

Čís. 6416.

V neveřejném odvolacím řízení podle §u 492 c. ř. s. dlužno se omeziti na otázku právního posouzení věci a nelze se odchýliti od skutkových zjištění prvního soudu aniž položit odvolacímu rozsudku za základ důkazy, jež první soud sice provedl, ale jichž nepoužil.

(Rozh. ze dne 29. října 1926, Rv I 742/26.)

Žalobě o 5.000 Kč procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a uložil odvolacímu soudu, by znovu o věci jednal a ji rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud nenařídil rok k odvolacímu líčení, protože se ho strany vzdaly podle § 492 c. ř. s. (čl. III. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.). Učinil tak neprávem. Dovolatel napadl rozsudek prvního soudu mimo jiné i pro nesprávné ocenění důkazů a odvolací soud uznal nutným, doplniti skutkový děj rozsudku prvního soudce zjištěními opřenyými jednak o svědectví Dr. B-a, jehož i první soud použil, jednak o svědectví Rudolfa R-a a Františka S-a, ke kterým první soud ani nepřihlížel. Strany se mohou účinně vzdáti ústního odvolacího líčení jen tam, kde skutkový podklad rozsudku zůstává nedotčen a kde odvolání napadá jen právní názor prvního soudu, přihlížejíc právě jen k tomuto skutkovému podkladu. Přezkoumací činnost odvolacího soudu zůstává v neveřejném řízení (§ 492 c. ř. s.) obmezena na otázku právního posouzení věci. Nelze se v něm uchýliti od skutkových zjištění prvního soudu, neboť to by vyžadovalo, by potřebné důkazy byly znovu provedeny neb opakovány, což zase předpokládá průvodní usnesení po ústním jednání. Také důkazy, které byly v první stolici provedeny, kterých však první rozsudek nepoužil, mohou — třebaže zůstaly nedotčeny odvolacími důvody — býti položeny odvolacímu rozsudku za základ jen po provedeném odvolacím jednání, neboť podle § 498 prvý odstavec c. ř. s. mohou výsledky jednání a provedených důkazů v procesních spisech prvního soudce a v rozsudku první stolice najisto postavené býti opraveny jen právě o d v o l a c í m j e d n á n í m (srv. Hora, Odvolání str. 173, týž Čsl. civilní právo procesní, III. sv. str. 96 a Neumannův koment. k c. ř. s. z roku 1915 str. 1461). Okolnosti zjištěné napadeným postupem odvolacího soudu jsou pro rozhodnutí sporu podstatné, neboť jsou základem odvolacího rozsudku. Vytýká proto dovolání právem vadnost řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. Ježto pak před nápravou této vady nelze prozkoumati správnost právního názoru, z kterého odvolací soud dospěl ke změně prvního rozsudku, bylo jeho rozsudek podle § 510 c. ř. s. zrušiti.

Čís. 6417.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Výrazy »přestavby, přístavby a nástavby« v §u 31 čís. 1 zák. nelze vykládati podle předpisů stavebních řádů. Pouhá přeměna neobytných místností v místnosti obytné není přestavbou ani přístavbou ve smyslu zákona o ochraně nájemců.

(Rozh. ze dne 29. října 1926, Rv I 1544/26.)

Proti soudní výpovědi z pražského domu namítl vypovězený nájemník, že byt není přestavbou ani přístavbou ve smyslu zákona na ochranu nájemců. Procesní soud své stolice ponechal výpověď v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.